

Таким чином, можна зробити висновок, що навички і досвід, набуті студентами завдяки позааудиторній роботі, приносять їм додаткові переваги перед конкурентами при працевлаштуванні. Така діяльність формує необхідні якості – вміння працювати у команді, обов'язковість, відповідальність, лідерські навички - саме те, що цінують роботодавці. Крім того, роботодавці радше оберуть претендента із досить широким колом інтересів, який відкритий новим можливостям і прагне особистісного росту

Розвиток і реалізація системи комунікативного інтерактивного навчання, характеризуючись практико-орієнтованим підходом, дозволяє отримати відтворюваність стабільних запланованих результатів у практичному плані з формуванням навиків і умінь майбутніх фахівців, і зрештою визначаючи самоорганізацію особи, здібної до адаптації в умовах соціуму, що швидко розвиваються.

Список використаних джерел

1. Абашкіна Н. В. Принципи розвитку професійної освіти в Німеччині : монографія / Н. В. Абашкіна. – К. : Вища школа, 1998. – 207 с.
2. Дмитриева Е.В. Французкая образовательная система в мировом пространстве / Е.В.Дмитриева // Модернизация образования в условиях Глобализации: сборник материалов международной научной конференции-Тюмень: ТГУ, 2005, С.67-68.
3. Ничкало Н.Г. Європейський контекст у трансформації професійно-технічної освіти України // Шлях освіти – 1998. – №1. – С.14-18.
4. Плюшкина Т.А. Содержание и технологии подготовки менеджеров в высших профессиональных школах Франции : Дис. ... канд. пед. наук : 13.00.01 : Казань, 2004 157 с.
5. Симак А.Д. Дуальна система професійної освіти в Федеральній республіці Німеччині // Науково-методичне забезпечення діяльності сучасної професійної школи: Наук. мет. зб. – К.,1994. – Ч.2. – С.7-8.

Осипенко Євгенія,

студентка

Толочко Світлана

к. пед. н., доцент

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

м. Ніжин

Україна

УСНЕ ПРОФЕСІЙНЕ СПІЛКУВАННЯ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ: СУЧАСНІ ВИМОГИ ДО ЗНАТЬ ТА КОМПЕТЕНЦІЙ

Мова професійного спілкування – це лінгвістично організована система мовлення, що використовується представниками певної галузі для спілкування в ситуаціях, котрі безпосередньо пов'язані з професійними аспектами (навчально-, науково-виробничими, виробничими, науковими) трудової діяльності. До факторів, які визначають зміст професійно орієнтованого навчання мови професійного спілкування, належать сфери професійно орієнтованого

спілкування (виробнича, виробничо-комерційна, науково-виробнича, наукова), а також професійно детерміновані (соціально-політична, соціально-культурна й побутова) сфери спілкування фахівця; ситуації і теми професійно орієнтованого спілкування.

Знати мову професії – це вільно володіти багатим лексичним матеріалом з фаху, якого набувають студенти у вищих навчальних закладах. Це означає дотримувати граматичних, лексичних, стилістичних, акцентологічних норм професійного спілкування, якого люди вчать впродовж усього життя.

Уміння спілкуватися мовою професії підвищує результативність праці, допомагає комфортно почуватися на виробництві, у колективі, у ділових контактах.

Порівняно з писемним мовленням усне є мовною творчістю, імпровізацією; воно значно емоційніше й експресивніше, ніж писемне.

У межах усного мовлення розрізняють два типи:

1. Розмовно-літературне мовлення, тобто усне літературне мовлення.
2. Розмовно-фамільярне мовлення – мовлення, яке містить позанормативні елементи (жаргонізми, діалектизми тощо).

Усне професійне мовлення належить до першого типу. Це розмовно-літературне мовлення людей у процесі виконання ними службових обов'язків.

Усне професійне спілкування передбачає всілякі способи взаємодії між співрозмовниками за допомогою вербальних (словесних) і невербальних (поза, жести, міміка, одяг, знаки, символи) засобів.

Усне професійне мовлення можна поділити на такі види:

- залежно від способу сприймання інформації: контактне (безпосереднє); дистанційне (телефонне, селекторне, за допомогою комп'ютера);
- залежно від кількості учасників: діалогічне (бесіда з одним співрозмовником); монологічне (доповідь, промова, лекція); полілогічне (дискусія);
- залежно від форми та ситуації спілкування: міжперсональне (нарада, колоквиум тощо); публічне (виступ на зборах, конференції тощо).

До усного ділового мовлення ставляться такі вимоги:

- точність у формулюванні думки, недвозначність;
- логічність, послідовність;
- стислість;
- відповідність між змістом і мовними засобами;
- відповідність між мовними засобами і стилем викладу;
- різноманітність мовних засобів;
- нешаблонність у побудові висловлювання;
- доречність;
- виразність дикції;
- відповідність інтонації мовленнєвої ситуації.

Нині збільшився інтерес до української мови як державної і є недостатнім мати знання, отримані у школі. Випускник ВНЗ повинен добре знати українську мову і використовувати її при виконанні службових обов'язків, адже глибокі

знання професійної мови сприяють оволодінню фахом, підвищують ефективність праці, зміцнюють ділові стосунки. Для спеціаліста економічного профілю, зокрема, культура усного й писемного мовлення є не лише відображенням його толерантності, вихованості, інтелігентності, чистоти думок, висловлювань та вчинків, а й визначає загалом культуру його праці й, що важливіше, культуру взаємин у щоден-ному спілкуванні в усіх сферах мовленнєвої діяльності: від приватного спілкування – до спілкування на державній площині.

Найважливішою рисою фахівця нової формації є становлення професійної компетентності і, як наслідок, професіоналізму.

Професіоналізм – цілісне особистісне утворення, що включає цілий комплекс особливостей людини. Професіоналізм – ступінь відповідності характеристик особистості й підготовленості до успішного здійснення професійної діяльності, можливості досягати найвищих результатів при її здійсненні .

Невід’ємною частиною професіоналізму є професійна компетентність працівника.

Професійна компетентність – якість, властивість або стан фахівця, що забезпечує разом або окремо його фізичну, психічну й духовну відповідність потребам, вимогам певної професії, спеціальності, спеціалізації, стандартам кваліфікації, службової посади, яку він обіймає.

Науковці, які досліджують психологію професіоналізму, виділяють такі види компетентності:

- професійно-кваліфікована компетентність (спеціальна) – підготовленість до самостійного виконання професійних виробничих завдань, уміння оцінювати виконання праці, здатність самостійно здобувати нові знання й уміння;
- соціальна компетентність – здатність до колективної діяльності і співробітництва з іншими працівниками, готовність до прийняття на себе відповідальності за результати своєї праці, навколишнє середовище й інші цінності;
- індивідуальна компетентність – готовність до постійного підвищення компетентності, здатність до самомотивування, рефлексії, саморозвитку особистості в професійній праці .

До професійних якостей сучасного фахівця відносять:

- відмінне знання профілюючих дисциплін;
- комерційно-технічну ерудицію;
- уміння аналізувати результати комерційної діяльності з урахуванням стану ринку й уміння використовувати це у своїй роботі;
- уміння вести фінансово-економічні розрахунки господарської діяльності підприємства, їх платіжно-кредитні операції; уміння вести облік матеріальних цінностей;
- уміння планувати роботу; знання офісної роботи;
- уміння складати і підписувати торгово-комерційні договори; уміння оцінювати необхідність підписання нових торгових угод, інвестицій;
- знання мікро- і макроекономіки;
- уміння давати експертні оцінки економіко-господарській діяльності підприємства;

- уміння вести рекламу; уміння вести маркетингові дослідження;
- уміння оцінювати соціально-економічні умови; знання механізмів ціноутворення;
- знайомство із загальними технологічними процесами (якщо фахівець працює на виробництві);
- знання основ товарознавства; знання основ геополітики.

За розробленим комплексом запитань у Ніжинському агротехнічному інституті було проведено опитування студентів економічних та технічних спеціальностей, які вивчили курс «Українська мова за професійним спрямуванням», щоб перевірити знання з даної дисципліни, готовність до майбутньої професійної діяльності та визначити, яких знань усного професійного мовлення бракує після вивчення даного курсу.

Запитання 1. Запишіть у дві колонки жанри усного професійного спілкування за видами: індивідуальні та колективні форми.

Більшість студентів відповіли правильно, указавши індивідуальні й колективні форми, проте деякі дали лише часткову відповідь, одиниці з опитаних з певних причин не відповіли.

Запитання 2. Укажіть вимоги до телефонної розмови.

Усі студенти повно відповіли на дане запитання, правильно перерахувавши вимоги. На мою думку, це є свідченням того, що даний вид міжперсонального спілкування опитувані в даний час використовують якнайчастіше, а тому мають не лише теоретичні знання, а й сформовані компетенції.

Запитання 3. Назвіть види бесід. Яка з них найважливіша?

Студенти економічного спрямування всі дали правильну відповідь на дане запитання, тоді як технічного спрямування не справилися з цим завданням, назвавши кілька видів.

Запитання 4. Чи володієте Ви компетенціями, пов'язаними з проведенням наради? Якщо так, то якими саме. Чи здатні провести нараду у своїй академічній групі та на яку тему?

Більшість вважають, що можуть провести нараду та вказують теми, які б хотіли обговорити: «Підготовка студентів академічної групи до літньої заліково-екзаменаційної сесії», «Реалії студентського самоврядування в нашій групі», «Майбутнє працевлаштування – основа самореалізації кожного студента», проте приблизно 25% вважають, що не готові до цього.

Запитання 5. «Мозковий штурм» – універсальний спосіб колективного вирішення проблеми професійних проблем. Опишіть технологію його проведення.

Цей вид колективного обговорення був якісно засвоєний, адже всі відповіли правильно.

Запитання 6. Як Ви оцінюєте власну готовність до майбутньої професійної діяльності з точки зору здійснення майбутнього усного фахового спілкування?

Загалом свою готовність усі респонденти незалежно від спеціальностей, за якими навчаються, визначають як середню.

Запитання 7. Яких знань усного професійного мовлення бракує Вам після вивчення курсу «Українська мова за професійним спрямуванням» ?

Майже всі вважають, що не вистачає практики для використання набутих знань, деякі вважають, що бракує власного словникового запасу. Висловлюють сподівання, що зможуть в умовах справжньої професійної діяльності дотримуватися вимог до усного професійного спілкування та етики ділового спілкування.

Отже, володіння мовою професійного спілкування – це не тільки набуття мовної компетенції (норми сучасної української літературної мови, фахова термінологія, специфіка побудови синтактичних конструкцій, текст та дискурс), а й уміння використовувати ці знання на практиці, поєднувати вербальні та невербальні засоби спілкування відповідно до мети, ситуації спілкування, тобто досконала сформованість комунікативних компетенцій.

Пелипань Тетяна

Студентка

Шевченко Наталія

к.і.н., ст. викладач

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

м Ніжин

Україна

СУЧАСНЕ РЕЛІГІЙНЕ ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Сучасний стан українського суспільства характеризується пошуком таких духовних орієнтирів, які були б спроможними зняти соціально-психологічну напругу, що склалась у відносинах між різними прошарками та категоріями населення. Відсутність чітко сформованої і зрозумілої громадянам привабливої національної ідеї та стрункої ідеологічної надбудови, яка б відповідала їй, сприяє інтенсивному відновленню та розвитку релігійних цінностей.

Саме такий стан демократичного і правового ставлення до всіх релігійних установ без дискримінації одних та державної підтримки інших сприяв становленню поліконфесійності в релігійному житті України при збереженні домінування традиційної релігії – християнства.

Сьогодні ми маємо підстави стверджувати про певне продовження процесу релігійно-національного відродження, обидві складових якого в Україні, як правило, співпадали, взаємодоповнювали одне одного. Одним з яскравих прикладів «нової хвилі» національно-релігійного відтворення є активізація релігійного руху за «рідну українську національну віру» – РУНВіру. В Україні налічується сьогодні 33 громади РУНВіри, значна частина яких знаходиться в Києві.¹

Після здобуття Україною незалежності зафіксоване постійне зростання майже всіх складових релігійної мережі приблизно на 5-7% на рік, що організаційно закріплює поліконфесійність. З 1991 року кількість релігійних громад в Україні значно зросла і становить зараз близько 25 тисяч. Значно збільшилась кількість духовних центрів, релігійних місій та братств.

Поширюється міжнародне співробітництво церков та релігійних організацій України з міжнародними релігійними структурами та духовними центрами за кордоном. Активізується міжнародне паломництво тих віруючих України, які мають святині на теренах інших держав, зокрема розвивається паломництво мусульман України до ісламських святинь Саудівської Аравії.